

“UKRAINIAN LABOR NEWS”

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n

cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man.

Subscription per year \$4.00 Telephone: St. John 1465.

“УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ”

часопис для робочого люду — виходить два рази на тиждень: В СЕРЕДУ І СУБОТУ.

Видає Товариство “Українських Робітничих Вістей”

Передплата на рік \$4.00. Рукописи не звертають ся.

Адреса: UKRAINIAN LABOR NEWS

cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ВИВОДЯТЬ “РЕВОЛЮЦІЮ” З НЕБЕЗПЕКИ.

Всього п'ять місяців тому назад Винниченко повернув з України і привіз з собою “потішачу” вістку про те, що “не можна керувати центрами зроби заклад, що він з великодержавних, руських мотивів, підтримує принцип абсолютного централізму”...

І тоді всі біда тільки в системі абсолютного централізму. І тому він приходив до заключення, що “можна зарані сказати, що поки не буде змінено в самій основі систему партійного буття і діяльності, доки не буде змінено абсолютний централізм на демократичний централізм, доти дух революційності, активності, самодіяльності партійних мас буде глушити ся, доти енергія творчості буде занепадати, будуть розростатися всі ті хоробливі явища, що тепер підточують і мертвлять авангард революції”.

І даятого, щоби покласти кінець абсолютному централізмові і замінити його на централізм демократичний, він, Винниченко, предкладає таке средство:

“Насамперед свідомі укр. робітники міста і села повинні злити свої сили в міцно збиту, правильно організовану, свою власну комуністичну партію в передову армію всіх працюючих України. На Україні в даний момент є дві комуністичні партії: 1. керуюча, урядова “Комуністична Партія (большевиків) України” і 2. “Українська Комуністична Партія”. За кордоном є “Закардонна Група Українських Комуністів”. Всі ці організації в ім'я інтересів революції повинні об'єднати свої сили в єдину комуністичну партію України, внутрішню самостійну, поєднану з іншими робітничими і комуністичними партіями світа через спільний, вищий, міжнародний орган комунізму — III Інтернаціонал”.

Так стояла справа з мужиками п'ять місяців тому назад. Тоді було зроблено і вивезено за кордон подивляюче, “чисто-наукове” відкриття, що “не можна керувати центрами зроби заклад, що він з великодержавних, руських мотивів, підтримує принцип абсолютного централізму”, і тоді-ж Винниченко після цілого потоку многослов'я все таки не пояснив, чому по його думці “керуючий центр підтримує принцип абсолютного централізму”. Він лише знав, що “керівники Р.К.П. пояснюють свою політику централізмом революційною необхідністю і доцільністю. Нею вони пояснюють навіть можливість трилітнього існування радянської влади, а також всі дотеперішні успіхи в боротьбі з контрреволюцією і економічною дезорганізацією”. Одначе він, “глибоко шануючи (ая!) авторитет окремих керівників Р.К.П., дозволяв собі все-ж таки думати, що така політика є велика загроза самій революції”.

Так думав Винниченко п'ять місяців тому назад. І всі події від того часу по нинішній день остаточно переконали його з мужиком, що така політика не тільки була “великою загрозою самій революції”, але навіть загрозило “вранглю, Петлюри, Балаховича, Махна і всіх прочих бандітів, погромщиків і “спасителів культури”.

Тепер насуває питання: хто був правий — керівники Р.К.П. і К.П.(б.)у., чи Винниченко з мужиком і дітьми з семейства “закардонний комунізм”?

Щоби відповісти на це питання треба взяти під увагу, що з того часу, як Винниченко вернувся з Росії в Україну по нинішній день, не тільки не минула “велика загроза самій революції”, але також стався слідуюча “сумна” подія:

Деякі керівники Р.К.П., авторитет котрих Винниченко “глибоко шанував” і котрим не можна було зробити заклад в великодержавних, або руських (націоналістичних) мотивах, за послідній час перемінились, по словам прапорщиків “закардонного комунізму”, в людий хорих “віковичний руський націоналізм” (“Н. Д.” ч. 52).

І се було-б лише пів біди, если-б вони сею хоробу не заразили правительству Української Соціалістичної Радянської Республіки, котре як агент з Москви, “веде (після слів Винниченка з мужиком) націоналістичну, окупаційну і руську політику” і вже в сій своїй окупаційній політиці так далеко зайшло, що заняло всю Україну і не хоче уступити ані кусочка для Винниченка з мужиком з їх “українською державністю”. Виходить, що ні руський, ні український пролетаріят не розуміють своїх власних інтересів, коли вони не рішають ся еще раз дозволити російським кадетам і меншевикам заграти в “російську державність”, а Винниченкови з мужиком і братівню від “закардонного комунізму” заграти в “українську державність”.

І раз справа настільки змінилась, що з невеликодержавників керівників Р.К.П. і К.П.(б.)у. перемінудь в націоналістів і з людей з неруськими мотивами керівники Р.К.П. і К.П.(б.)у. перемінудь в окупантів і агентів руської політики, тоді вповні на місці, що панове від “закардонного комунізму” рішили перемінити свою тактику для спасення... “революції”.

П'ять місяців тому назад “для спасення революції” було достаточо, щоби “I, керуюча, урядова “Комуністична Партія (большевиків) України” і 2. “Українська Комуністична Партія” та за кордоном “Закардонна Група Українських Комуністів” в ім'я інтересів революції об'єднали “свої сили в єдину комуністичну партію України, внутрішню самостійну, поєднану з іншими робітничими і комуністичними партіями світа через спільний, вищий, міжнародний орган комунізму — III Інтернаціонал”.

Тепер же після подій останніх 5 місяців, коли при помочі сего ненависного абсолютного централізму не тільки Підсудський, Врангел, Балахович, Петлюра, “батько” Махно і всі інші “батьки” були вибиті як сміття з совітських республік, але був також заключений мир з “освободителями” України, львівським французькою золотого мішка — польськими панамі, як також зівстав заключений торговельний договір з Англією і ведуть ся переговори з Америкою і іншими країнами даятого, щоби ввести в Совітську Федерацію необхідні машини для рільництва, льокомотиви для кількарізового знищеного залізничного транспорту і для селективізації всіх робітничих республік, — тепер тактика “закардонного комунізму” міняєт ся і в присутті контрреволюційної горячки хорі мозки мріють про те, щоби надуть еще один кровавий міхур над замученою і окровавленою Україною. Ось влади іх хорих голів:

“Створити єдиний український революційний фронт яко керуючий, направляючий, організуючий центр, який повинен ста-

ти спадкоємцем влади на Україні і реалізатором дійсно-соціалістичної революції”.

П'ять місяців тому назад “в ім'я інтересів революції повинні (бути) об'єднати свої сили в єдину комуністичну партію на Україні, внутрішню самостійну, поєднану з іншими робітничими і комуністичними партіями світа через спільний, вищий, міжнародний орган комунізму — III Інтернаціонал”. А тепер після 5 місяців в ім'я “дійсно-соціалістичної революції” більше вже не потрібно ні “об'єднати сил в єдину комуністичну партію України”, ні “об'єднати з іншими робітничими і комуністичними партіями світа”, ні об'єднати “через спільний, вищий, міжнародний орган комунізму — III Інтернаціонал”.

Наоборот: “Теніш, що в даний момент проводить або обстоюють пануючу, шкідливу (для Винниченка і Ко?) політику ЦК Рос. Ком. Партії, повинні бути відсутні від участі в керуванню духом мас”.

Як-же се повинно бути зроблено? Дуже просто! Треба тільки “розяснити масам занепад сучасного комісарського режиму як банкруцтво політики невеликого пануючого центра Р.К.П., а не як банкруцтво революції”.

Всім средствам як в каплі води відбилось все гідне пожалування убожеству, дешева демагогія і “льогіка” мужиків і влохноувітелів політики “дійсно-соціалістичної революції”.

Даятого, щоби пани Винниченки з мужиками могли стати “спадкоємцем влади на Україні” треба лише прийти до мас робітників та бідних селян і розяснити їм, що сама то революція не збанкрутувала, але що, мовляв, центр, котрий керував і тепер керує сею революцією — він збанкрутував.

Як се можливо, щоби сама революція осталась побідною, в той час як керуючий центр сеї революції збанкрутував, се загадка, котрої ніхто з нас звичайних смертельників розв'язати не може; і розуміють лише мужик від “закардонного комунізму”, котрі мають патент на всякого рода способи і средства для переверздення “дійсно-соціалістичної революції”.

Так Винниченко з мужиком почили за здоров'я, а скінчили молитвою за упокій.

П'ять місяців тому назад все біда була в “абсолютнім централізмі”, а тепер ся біда перемінилась в “віковичний руський націоналізм”. (Голодній курці очевидно просо снить ся. Бідна курка!)

П'ять місяців тому назад для “спасення” революції достаточо було об'єднати Укр. Ком. Партію з керуючою, урядовою Ком. Партією (большевиків) України.

Тепер же новодобіти не говорять вже про об'єднане, а про “відсутнені від участі в керуванню мас” керуючою, урядовою Ком. Партією (большев.) України.

Чому-ж така різка переміна? Очевидно тому, що новодобіти втратили всяку надію на об'єднане. Керуюча, урядова Ком. Пар. (большев.) України вважає (і вповні заслужено) всі вступили новодобітків не оборону революції, але оборону контрреволюції.

З сего вповні зрозуміло, що мрії новодобітків “стати спадкоємцем влади (теперішньої радянської влади. — Ред.) на Україні і “реалізатором дійсно-соціалістичної революції” — се тільки мрії розпуски програшних всі свої ставки “комуністів”.

Ось чому почавши з листів з “товариським комуністичним привітом”, Винниченко з мужиком накликають тепер просто до авантюри.

В. В.

Г. Піддубний.

КОМУНІСТИЧНИЙ РУХ В ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ.

Шотландська Комуністична Робітничая Партія.

В цілій державі Шотландія є найбільш революційною частиною Великої Британії. Там зосереджені найбільш промислові підприємства і коли Полуднева-Валія дає бунтівничі маси промислового пролетаріату, то Шотландія є коліскою революційного соціалізму в Великій Британії.

Там також поруч з Соціалістичною Робітничою Партією та лівим крилом Незалежної Робітничої Партії значно розвинувся так званий Workers Committee Movement (Робітничі Комітети). Сей рух був тактично-ж паростком, що брав своє корінь в загальній реакції проти захоплення політикою виборчої урни і був загально-відомий у всій Європі під назвою синдикалізм. Але з вибухом російської революції, котра створила цілком нові органи пролетарської диктатури в формі робітничих рад, сей рух зразу прихилився до ідеї радянської системи, яка мов навісним подавала ту форму організації суспільности, котру синдикалісти шукали і не могли ніяк знайти чи вдумати.

Російська революція, яка сама знищила парламент і позакладала робітничі та селянські Ради, дала тепер вже сю форму. Хіба-ж не ясно, що сі ради мають перебрати скоро цілу продукцію до своїх рук і цілком жити під проводом робітничої класи, яка, позакладала фабричні комітети, ніче сама керувати промисловим життям. Ось так приблизно вилувались думки керівників шотландських Робітничих Комітетів.

Крім ідеї совітської влади і безпосереднього керівництва робітничим всім робітничим комітети переймали ненависть до радничької політики лідерів з Робітничої Партії та до парламентаризму. Шотландські Робітничі Організації в дійсності і повстали як опозиція до

разом брали участь в об'єднаній конференції 30. січня 1921 року.

Насамперед згадаємо досить поважні групи загально-національних Робітничих і Фабричних Комітетів (National Shop Steward & Workers Committee), котрі прилучились до Червоного Інтернаціоналу Професійних Союзів та брали участь в II Конгресі Комуністичного Інтернаціоналу. В 1920 році вони мали свій зїзд в Лондоні, де він робили рад резолюцій в дусі Комуністичного Інтернаціоналу і радянської системи, але висловились проти співдіяння з реакційними трейд-юніями.

В Південній Валії існує “Неофіційний Комітет Грініквіс”, скорше революційна промислова організація. Замість колишньої Полуднево-Валійської Соціалістичної Громади орудувала пропагандою Полуднева Валійська Комуністична Рада.

Такими течіями і видержуть ся спис тих комуністичних елементів, що об'єдналися в Комуністичну Партію Великої Британії. Позатим лишаєт ся ще дві великі групи, — одна ліве крило Незалежної Робітничої Партії сильна кількістю, але права якістю, а друга — Соціалістична Робітничая Партія дуже революційною якістю, але слабенька кількістю, — які покищо не об'єдналися, але про них пізніше. Тепер перейдемо до Об'єднаної Конференції 30. січня 1921 року.

Об'єднане Комуністичне.

Тим робом перед кішцем 1920 року по закінченю II Конгресу Комуністичного Інтернаціоналу, в Великій Британії, крім різних більших чи менших комуністичних груп, вирізнялись зарисувались на обрії пролетарського життя три комуністичні партії, котрі разом зі своїми прихильниками та симпатиками творили головну підвалу об'єднаного руху. Се були: Комуністична Партія Великої Британії, Комуністична Робітничая Партія і Комуністична Партія (Б. С. Т. Л.).

Се дві значні течії лишилися на боці — се ліве крило Незалежної Робітничої Партії та Соціалістична Робітничая Партія, але про се ми розповімо пізніше, а тепер сплинемо увагу на конференції.

Про значіне для англійських товаришів комуністичної думки інших товаришів, ми найкраще довідаємо ся із постанов II Конгресу Комуністичного Інтернаціоналу, яку ми тут в цілости виводимо. “Другий Конгрес III Інтернаціоналу вважає хибними погляди про зречені Комуністичних Партій участі в буржуазних парламентах і реакційних робітничих спілках — погляди, які теперішній Конгрес відкинув своєю спеціальною резолюцією і котрий особливо боронив Комуністична Робітничая Партія Німеччини, а по часті і Комуністична Партія Швейцарії, як також “Комуніст” орган Західно-Європейського Секретаріату Комуністичного Інтернаціоналу та де які голандські товариші. Далі тіж погляди знайшли собі прихильників серед певних комуністичних організацій в Англії, ось як “Робітничая Соціалістична Федерация, Робітничі Комітети Фабричних старшин (Shop Steward & Workers Committees) та “Промислові Робітничі Світа” (Industrial Workers of the World). Одначе III Інтернаціонал вважає можливим і бажаним негайну сполучу з тими з сих організацій, котрі се не зробили сего офіційно”.

В сути речі всі англійські делегати, що приїхали до Москви, брали участь в праці II Конгресу, бо всі вони таки були представниками дійсно-революційних комуністичних організацій і коли між ними були які суперечні ріжничі, то вони всі обтергались довкола отих двох точок про парламентаризм та участь в реакційних робітничих спілках.

Але прийнявши їх в свої ряди, Комуністичний Інтернаціонал поставив їм умову, що з огляду на конче потребу організованої акції всіх комуністичних груп і течій, всі вони по приїзді до Англії приступлять до негайних заходів для утво-

ПАМ'ЯТІ СЛАВНОГО ТОВА.

А. Я. ПАРХОМЕНКА.

Революція, безмілосердна горожанська війна, хоче жертв. Много ми віддали її. Безліч. Не мало найдішних комуністів пало від руки озвірих контрреволюціонерів, стрільців зрадничо ізаа вугла, тисячі — на полі бою. Много серц їх пало визначних самородків. Про їх неоцінені услуги знали не многі, а сі окремі герої революції робили величезне діло, своєю мужністю і натхненню приковували до себе, тисячі найліпших борців і вели за собою в бій, виходячи з него побідниками. Много з тих славних комуністів вступали першими в ряди червоної армії (на початку червоної гвардії) і до послідніх днів не виходили з боїв, не многі, в силу ріжних причин, могли не змінюючи оставитись в рядах нашої необхідної червоної армії.

Білогвардійською кулею убитий Александр Яковлевич Пархоменко, робітник Луганського заводу № 12.

Комуніст (більшевик) 1905 року, много перетерпівший за часів царизму, всею душею і тілом відданий революції. В боєві революційні дні він перший утворив воєнний відділ в місті Луганську. До жовтня брав участь в ліквідації корніловщини і козачьких повстань (в околицях Луганську). Від жовтневих днів безстанна боротьба з петлюрівцями на Україні.

Нема рахунку його окремих подвигів.

Пам'ятаю случай. Прибув транспорт озброєний до Луганська для робітників. Потяг окружив відділ петлюрівців. Льокомотиву відцепили. Прибіг Пархоменко, в руці високо підняв на цілий свій сильний зріст бамбу і крикнув: “Ну, хто хоче, погибнем разом, я — за справу революції, а ви, погані собаки, — за панів, ну?” Робітники здивовані; причілюютьсь льокомотиву. Озброєні везезено на завод № 12 на очах розтиряхив ся петлюрівців...

Довгий, довгий шлях від Копотопу через Харків, Луганськ, цілу Донщину до Царицини; без перестаню бач з петлюрівцями, Німцями, козаками.

З недисциплінованими тоді еще відділами, місяцями не роздаючись, ранений, він всюди вперед, остановляючи втікаючих, підбирає полішені кулемети, озброє. Борьба за Царицину...

1919 рік, боротьба на Україні... Грігорівщина; Катеринослав евакуований, в місті вже банди Грігорієва під руководствою бандита Макутти. Пархоменко з двома хлопцями врявуєт ся в місто, вскакує в автомобіль Макутти, тут-же убиває і Макутту, і його товаришів. Катеринослав відбили.

Харків зняв Денікін. Відтягнений Пархоменко через два дні пробиваєт ся до нас, розбивши дивізію денікінців і відбивши армату, броневики...

Вірний співробітник Т. Ворошилова, він з ним-же в 1920 р. вступає в кіншу армію. Всі славні її наступи (Ростов, Кавказ, Полюдя) він виконує з нею, командуючи в послідніх часах одного кінного дивізію. З нею він бе на Криму Вранглю. Фронти зліквідовані.

Не один раз ранений, вічно вперед, Пархоменко жие.

Як робітник Донбасу, виведозі Пархоменко має бути здемобілізований.

Але от розулялись банди Махна. В числі ліквідуючих їх частин оказалась і дивізія Пархоменка.

Відважний Пархоменко врявуєт ся в село, котре находилось в руках махнівців. Білогвардійська куля тут його завляла.

Самовідречені вчинки героя не будуть забути.

Спи-ж спокійно, товаришу. Ти незабутий для нас.

А. Каменський. “Известия”.

Побіда комуністів підчас міських виборів в Ревалю.

РЕВАЛЬ, Естонія, 3. марта (“Роста”, Вільно). — Підчас міських виборів в Ревалю комуністи здобули більшість голів.

Головним органом призначено лондонський “Комуніст” а його редактором Майнела.

(Дальше буде.)